

de kunne finde Gehør paa Rigsdagen, eller der ikke er det, og de kunne ved at læse den Del af Udtalelserne i „Rigsdagstidende“, der angaa dem, blive klare over, hvilke Mænd de skulle henvende sig til for at interessere dem for de Sager, de ønske at tage Initiativet til at gennemføre. Det er ganske nødvendigt, at i alt Fald de udsendte Konsuler følge med i „Rigsdagstidende“, og jeg vil meget bede den højtærede Udenrigsminister at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse.

Endelig har jeg en lille Ting til, jeg skal nævne, det er Udenrigsministeriets Kalender. Den Gang Udenrigsministeriets Meddelelser udkom, blev der, hvis jeg mindes ret, sagt, at Kalenderen skulde finde Plads i dem; men jeg har ikke set, at noget Optryk af Kalenderen har fundet Sted siden da. Da nu ogsaa den er en vigtig Haandbog, som ved mange Lejligheder er nødvendig, vil jeg meget bede den højtærede Udenrigsminister om atter at faa en Kalender udgivet enten selvstændig eller i Meddelelserne og da ogsaa tage de mellemliggende Aar med, saaledes at man gennem Kalenderen kan følge Bevægelserne paa de enkelte Pladser og i Ministeriet.

Jeg har nogle Gange her i Salen mindet om Nødvendigheden af Tilskud til frivillige Kolonisationer og til Menigheder, vi have oversøisk. Jeg havde den Glæde forrige Aar, at den Tanke blev optagen af to ærede Medlemmer, der allerede den Gang var meget indflydelsesrige, og som nu ere Ministre, den ene endogsaa Konseilspræsident. Herreerne samstemmede ganske med mig i mine Udtalelser, og det lød fra en af dem — eller fra dem begge —, at man haabede endnu paa dette Aars Finansbudget at kunne optage Bevillinger i den Retning. Nu har man ikke kunnet tilvejebringe Krav om saadanne Bevillinger saa betids, at de have kunnet komme ind paa Budgettet, men jeg ønsker dog at omtale her, at jeg til den højtærede Kultusminister har afleveret to Ansøgninger fra den protestantiske Menighed i Tandil, den ene gaaende ud paa en lille Bevilling paa 500 Kr. til Præsten i Tandil og den anden gaaende ud paa en større Bevilling — der imidlertid kan fordeles paa flere Aar — paa 20,000 Kr. en Gang for alle til Udvidelsen af Skolen derovre. Disse Bevillinger fortjene i høj Grad Støtte. Jeg vil ikke nu gaa nærmere ind paa dem, fordi dette kun er en Anmeldelse, men jeg haaber, at den højtærede Kultusminister er betænkt paa at bringe dem frem. Hvis

de Udtalelser, der faldt her forrige Aar, ikke skulle være alene „fagre Ord“ — og det tror jeg og venter jeg ikke —, maa jo disse Bevillinger finde Gehør hos det ærede Finansudvalg.

Saa vil ogsaa jeg gerne tale et Par Ord om de Understøttelser og Stipendier, der gives til Kunstnere. Jeg kan fatte mig ganske kort i Henhold til, hvad det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) sagde, for det stemmer jeg ganske sammen med. Jeg tror, at det er den almindelige Mening, at man bør skride til en indgaaende Revision af de herhen hørende Forhold. Men jeg vil gøre opmærksom paa en Betragtning, der gøres gældende overfor disse Spørgsmaal, en Betragtning, som jeg tror er forkert, og som jeg vil bidrage mit til, at vi komme bort fra.

Jeg interesserede mig for en Ansøgning, som en højt anset dansk Kunstner, der lever i Udlandet, sendte ind forrige Aar om en Understøttelse. Denne Kunstner er Komponist og en Komponist, som har skrevet fremragende Klaverværker, der spilles i alle Lande — tror jeg, jeg tør sige — Jorden over. Det er ikke alene ved Virtuøsværker, men, hvad der har meget, meget mere Betydning, det er som Musikpædagog, at han egentlig har vundet sit Navn, gennem de Klaverskoler, han har udgivet. Derved er han navnlig bleven bekendt Verden over, højt anset og højt skattet. Jeg kan for Resten godt nævne hans Navn, det er Ludvig Schütte, hvis Navn enhver Musikkender og Musikven ved Besked om. Denne Mand kunde imidlertid ikke faa nogen Understøttelse herhjemme fra, fordi han boede i Udlandet. Her har man da, synes jeg, slæbt en ganske forkert Betragtning, der er hentet fra andre Forhold, nemlig fra Pensionsforholdene, over til noget, hvor den Betragtning slet ikke hører hjemme; thi de Penge, der eventuelt ydes en saadan Kunstner, ydes ham dog ikke, fordi han har betalt Skat i Landet, eller af en anden Grund, der vedrører Landet paa anden Maade end den, at han har gjort Landets Navn bekendt og paa sit specielle Omraade bidraget til, at vi komme til at staa højt i Udlandets Øjne, og det kan han jo undertiden meget, meget bedre gøre netop ved at leve i Udlandet end ved at leve herhjemme. Jeg tror, at ærede Medlemmer ville give mig Ret i, at det at anlægge den Betragtning paa det Forhold, at han ikke maa faa Pengene — uagtet ogsaa den højtærede Kultusminister mente, han var kvalificeret til det —, fordi han lever i Udlandet, det gaar